

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Ing. T. B.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: předsedovi Českého úřadu zeměměřického a katastrálního**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, 182 11, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, č. j. ČÚZK-06782-4/2016-12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného předsedy Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 16. 5. 2016, č. j. ČÚZK-06782-4/2016-12, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel katastrálního úřadu“) ze dne 18. 3. 2016, č. j. KÚ-02126/2016-560-2010. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností od 1. 4. 2016 převeden na služební místo: odborný rada v oddělení právních vztahů k nemovitostem Katastrálního pracoviště Litoměřice, v oboru služby 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí, se službou na služebním místě na dobu určitou s trváním po dobu nemoci a po dobu mateřské dovolené, případně dovolené bezprostředně navazující na mateřskou dovolenou a po dobu rodičovské dovolené

Ing. A. J., se služebním působištěm v Litoměřicích a s nástupem do služby na služebním místě dne 1. 4. 2016. Dále byl žalobce tímto rozhodnutím zařazen do 11. platové třídy, 12. platového stupně a byl mu určen měsíční plat 30.870 Kč tvořený platovým tarifem 26.870 Kč a osobním příplatkem 4.000 Kč. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud zrušil také zmíněné prvostupňové rozhodnutí a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že žalobce sice po výzvě soudu označil za žalovaného Český úřad zeměměřický a katastrální, nicméně soud shledal, že podle § 162 odst. 4 písm. b) zákona o státní službě je nadřízeným služebním orgánem ve vztahu k řediteli katastrálního úřadu předseda Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, který také vydal žalobou napadené rozhodnutí. Proto soud v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jednal v tomto řízení v pozici žalovaného právě s předsedou Českého úřadu zeměměřického a katastrálního.

V žalobě žalobce namítal, že obě napadená rozhodnutí jsou nesprávná, neboť nebyla posouzena vhodnost služebního místa, na které byl žalobce převeden. Konstatoval, že předmětné služební zařazení je pro něj ve svém důsledku pracovně likvidační. Podotkl, že správní orgán vycházel jen z formálních kritérií a při vydání rozhodnutí nebyly využity všechny podklady a možnosti vhodné pro úplné a objektivní posouzení vhodnosti služebního místa. Správní orgán nevzal v potaz vhodnou odbornou úroveň vzdělání a jeho závěr, že danou pozici může zastávat každý s magisterským stupněm vzdělání (formální podmínka), je podle žalobce chybný. Žalobce označil za běžnou praxi, že pro výkon činnosti povolování vkladů do katastru nemovitostí se jeví jako nejvhodnější vzdělání se zaměřením na právo, veřejnou správu a podobně. Podle žalobce i v rámci jednoho oboru služby musí docházet ke specializaci, např. na zeměměřické činnosti, které může vykonávat jen osoba s odbornou kvalifikací a zeměměřickým vzděláním. Takové činnosti se v rámci katastrálního úřadu běžně vykonávají a není možné při služebním zařazení vycházet pouze ze stanovených oborů služby bez zohlednění odborné specializace. Další formální podmínkou je vykonání obecné i zvláštní části úřednické zkoušky, které ovšem podle žalobce nezaručuje kvalifikovaný výkon příslušné pracovní činnosti.

Žalobce dále uvedl, že v rámci posouzení nebyla vyžádána a zkoumána konkrétní pracovní náplň specifikující činnosti jednotlivých pracovníků – žalobce, Ing. J. a pro srovnání i jiných zaměstnanců katastrálního úřadu. Nebyly posuzovány výkazy činností žalobce a Ing. J. např. za poslední jeden až dva roky, které plně prokazují skutečnou převažující vykonávanou činnost. Nebyla nijak hodnocena potřebná míra a délka zapracování na činnost povolování vkladů do katastru nemovitostí, např. úspěšnost žadatelů o tuto pracovní pozici v minulosti. Při rozhodování dále nebyly vzaty v potaz osobní poměry žalobce, místo jeho trvalého bydliště a možnost jeho převedení na jiné vhodné místo na pracovišti Rumburk či na jiných pracovištích v dojezdové vzdálenosti od místa bydliště. Skutečnost, že žalobce již delší dobu v Rumburku bydlí, byla správnímu orgánu známa.

Podle žalobce nebyla ve správním řízení posuzována ani potřeba zařazení v rámci celého úřadu. Žalobce poznamenal, že v rámci katastrálního úřadu byla vypisována výběrová řízení s požadavkem na zeměměřické vzdělání nebo s tím, že takové vzdělání či zeměměřická praxe byly považovány za výhodu. Správní orgán podle žalobce mohl a měl sám posoudit, zda existují jiná vhodná volná služební místa v rámci celého služebního úřadu, což žalobce sám nemohl vědět. Podle žalobce lze předpokládat, že v rámci katastrálního úřadu existují služební místa vhodná s ohledem na kvalifikaci a zkušenosti žalobce. Žalobce dodal, že dočasně

mohou být podle zákona o státní službě obsazena i vedoucí místa s požadavkem na zeměměřické vzdělání. Podle žalobce je možné se souhlasem služební zařazení na místo neodpovídající dosavadním kvalifikačním požadavkům. Žalobce konstatoval, že žádný takový seznam však nebyl vyhotoven a ani při rozhodování posuzován.

Žalobce upozornil na to, že se jedná o dočasné zařazení na dobu určitou a v případě předčasného návratu Ing. J. bude nutné učinit nové rozhodnutí o jeho služebním zařazení. Přednost by však mělo mít zařazení trvalé. Žalobce uvedl, že následně bylo vypsáno výběrové řízení na obdobné služební zařazení. Posouzení a porovnání tohoto výběrového řízení, kdo se přihlásil a podle jakých hodnotících kritérií byli žadatelé posuzováni (vzdělání, praxe, atd.), může podle žalobce sloužit k posouzení vhodnosti jeho služebního zařazení. Žalobce zdůraznil, že ve svých tvrzeních vychází z Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn č. 1/2016“), který klade důraz na individuální posouzení vhodnosti služebního místa s přihlédnutím ke kvalifikaci a schopnostem státního zaměstnance, přičemž rozhodnutí o převedení musí být založeno na relevantních podkladech (např. o počtu a druhu volných služebních míst na tomtéž služebním úřadu).

V doplnění žaloby žalobce namítal, že neexistence služebního předpisu na odborné zaměření vzdělání neznamená, že neexistuje zákonný požadavek na odborné zaměření vzdělání vykonávané činnosti (např. zeměměřické činnosti). Pokud někdo takové činnosti vykonává, musí mít příslušné odborné vzdělání bez ohledu na to, zda existuje služební předpis. U Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj se dosud tato skutečnost neřešila, a proto je při posuzování vhodnosti služebního místa nezbytné zkoumat a hodnotit i popisy skutečně vykonávané činnosti, nikoli celou věc odbýt konstatováním, že tyto a další činnosti žalobce vykonávat může. Tím se však správní orgány nezabývaly. Žalobce zdůraznil, že magisterské vzdělání Ing. J. bylo zaměřeno na oblast správního práva, tedy jde o vzdělání pro výkon činností povolování vkladů do katastru nemovitostí vhodnější.

Podle žalobce vyznívá odůvodnění napadeného rozhodnutí jako návod na porušování platných interních předpisů. Žalobce souhlasil s tím, že bez zapracování není možné činnosti při povolování vkladů provádět. Správní orgány se však nezabývaly otázkou, jak dlouho takové zapracování trvá, ani otázkou, zda je každý po zapracování schopen tyto činnosti prakticky vykonávat. Žalobce připomněl, že se u něj jedná o dočasné zařazení, a proto je pro něj pracovní likvidační. Tvrdil, že na katastrálním úřadu byla vhodná místa (vypisovaná výběrová řízení s požadavkem na zeměměřické vzdělání), kde by byly jeho zkušenosti, odbornost a praxe lépe využity. Konstatování žalovaného, že by žalobce rád místo šité na míru, označil žalobce za urážlivé. Sám nemůže posoudit, zda a jaká volná místa byla v daném čase k dispozici, to však podle něj mělo být součástí úvah před vydáním rozhodnutí.

Žalobce podotkl, že Ing. J. žádné zeměměřické činnosti nevykonávala a vykonávat nesměla. Oddělení právních vztahů k nemovitostem zeměměřické činnosti v určité míře vykonává, proto tam žalobce jako ředitel zařadil pracovníci se zeměměřickým vzděláním na služební pozici vrchní referent, ale tato zase nevykonávala činnost povolování vkladů. Žalobce popřel, že by před vydáním rozhodnutí o převedení neuvedl požadavek na zohlednění jeho dosavadní praxe a vzdělání. Ze záznamu z jednání o převedení na jiné služební místo podle žalobce vyplývá, že pozice byla předem dána, a proto zvolil postup odvolání se proti rozhodnutí o převedení. Žalobce nesouhlasil s tím, že při projednávání nebyl aktivní, a dodal, že stačí porovnat data jednotlivých kroků. Celá záležitost byla podle žalobce provázena určitým chvatem a z jeho strany i stresem a napětím, protože připravoval předání

své pracovní pozice. Žalobce uvedl, že při snaze nezdržovat proces nebylo možné si najednou uvědomit všechny souvislosti. Sám však nemůže suplovat povinnosti správního orgánu. To, že žalobce nevznese požadavek na přemístění či zkrácení pracovní doby (učinil to až následně a nebylo mu vyhověno), není podle žalobce překážkou řádné přípravě, projednání řízení a možné nápravě věcí v dalších krocích.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a dále uvedl, že existují služební místa, pro která nejsou kromě požadovaného stupně vzdělání podle přílohy č. 1 k zákonu o státní službě stanoveny žádné další podmínky. Vhodnost takového místa je pak posuzována jen podle splnění požadovaného stupně vzdělání. V daném případě platí, že pro činnost povolování vkladů do katastru nemovitostí žádný další právní ani služební předpis nestanovuje další podmínky, které by posuzování vhodnosti jakkoli ovlivňovaly. Pokud by na tomto služebním místě měly být vykonávány zeměměřické činnosti, žalobce tuto podmínku splňuje. Podle žalovaného proto z hlediska výkonu činnosti povolování vkladů i z hlediska případného výkonu činností zeměměřických je toto služební místo pro žalobce vhodné. Žalovaný zdůraznil, že zákon o státní službě nehovoří o převedení na jiné nejvhodnější či vhodnější místo, ale o převedení na jiné vhodné místo. Žalobcem navrhované posuzování konkrétních pracovních náplní, výkazů činností a potřebné délky zapracování by podle žalovaného bylo zcela nadbytečné. Žalovaný poznamenal, že rodinné a osobní poměry státního zaměstnance mohou být relevantní, je však nutné, aby o nich tento zaměstnanec aktivně informoval správní orgán, který nemá povinnost z vlastní iniciativy tyto poměry zkoumat. Samotné místo trvalého pobytu vůbec nemusí být místem, kde se státní zaměstnanec zdržuje, kde bydlí a odkud jezdí do zaměstnání, proto z informace o místě trvalého pobytu nelze bez doplňujících informací aktivně poskytnutých státním zaměstnancem činit žádné konkrétní závěry. S místem trvalého pobytu nijak nepracuje ani metodický pokyn č. 1/2016, který vychází z toho, že služební místa v dosavadním služebním působišti jsou místy vhodnými. Takto je musí správní orgán posuzovat, dokud sám státní zaměstnanec aktivně nesdělí, že dané působišť nepovažuje za vhodné. Žalovaný podotkl, že žalobce pracoval na služebním působišti v Litoměřicích osmnáct let a výslovně při projednávání převedení neprojevil ochotu vykonávat službu na služebním místě mimo Katastrální pracoviště Litoměřice. Žalovaný zdůraznil, že zákon o státní službě neukládá správním orgánům, aby za situace, kdy mají k dispozici vhodné služební místo k převedení, navíc informovaly převáděného státního zaměstnance o dalších volných služebních místech, na která by v případě výslovného souhlasu mohl být převeden. Žalobce měl možnost před vydáním rozhodnutí o převedení namítat nevhodnost služebního místa z hlediska služebního působišť a informovat správní orgán o tom, že by souhlasil s převedením na jiné volné služební místo i na jiném katastrálním pracovišti Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj. Podle žalovaného skutečnost, že žalobce je převeden na služební místo na dobu určitou, nic nemění na vhodnosti tohoto místa. Po uplynutí této doby nedojde ke skončení služebního poměru, ale bude opět převeden, přičemž správní orgán již bude vědět o tom, že žalobce je ochoten vykonávat službu i na jiných působíštích.

Při jednání konaném dne 8. 2. 2017 žalobce vyjádřil kategorický nesouhlas s tím, že žalobou napadené rozhodnutí bylo výhradně a jen důsledkem pasivity žalobce ve správním řízení, a trval na tom, že byl dostatečně aktivní. Žalobce měl za to, že při jeho převedení nebyla řádně zohledněna jeho dosavadní praxe, znalosti, zkušenosti a dosažené vzdělání tak,

aby toto převedení bylo v zájmu dotčeného katastrálního úřadu. Žalobce konstatoval, že se žalovaný měl náležitě zabývat nejen vhodností převedení žalobce na konkrétní služební místo, nýbrž také otázkou, zda je dané místo z objektivních důvodů místem pro žalobce nejvhodnější, což podle žalobce s ohledem na jeho dosažené vzdělání a praxi jakožto zeměměřiče s pracovní perspektivou maximálně pěti let není. Žalobce nově namítal, že jednání o převedení na jiné služební místo, které se uskutečnilo dne 8. 3. 2016, bylo jen formální, když vše bylo již předem dané, předmětného jednání se ani osobně neúčastnil ředitel katastrálního úřadu, nýbrž toliko personalista Ing. P., jehož výslech žalobce současně navrhl jako důkaz. Žalovaný podle žalobce porušil povinnost posuzovat daný případ náležitě individuálně, která vyplývá z metodického pokynu č. 1/2016. Správní orgány obou stupňů se nijak nezabývaly počty a druhy služebních míst na témže služebním úřadu, která přicházela v úvahu při převádění žalobce. Pokud by byla náležitě zvažována i jiná kritéria (např. dosavadní náplň práce a náplň práce na novém služebním místě), tak by podle žalobce mohlo být zvoleno jiné vhodné služební místo. Správní orgány obou stupňů pochybily, pokud při volbě vhodného služebního působiště zcela pominuly fakt, že žalobce bydlí v Rumburku. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že nemusel na tuto skutečnost výslovně sám ve správním řízení upozorňovat, když to měl z úřední povinnosti brát v potaz již správní orgán prvního stupně. V případě žalobce bylo při jeho převedení na jiné služební místo zapotřebí dále zohlednit otázku konkrétní náročnosti výkonu daného služebního místa a otázku nezbytného zácviku, který žalobce odhadl minimálně na šest měsíců, což v jeho případě s ohledem na jeho věk není racionální, ani efektivní pro katastrální úřad. V této souvislosti žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem své kolegyně Mgr. B. V důsledku postupu žalovaného je žalobce v současné době mimo státní službu, neboť po neúspěchu své žádosti o převedení na jiné vhodnější služební místo chtěl předejít možnému propuštění pro neschopnost. Žalobce uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí je sice zákonné, ovšem je v rozporu s metodickým pokynem č. 1/2016.

Žalovaný při tomtéž jednání zdůraznil, že služební zákon ukládal správním orgánům převést žalobce „toliko“ na vhodné služební místo, nikoli na místo nejvhodnější. Kritéria vhodnosti jsou přitom stanovena v metodickém pokynu č. 1/2016, kdy mezi přední kritérium patří, aby převáděný zaměstnanec neměnil proti své vůli své dosavadní místo výkonu služby. Podle žalovaného bylo v případě žalobce postupováno v souladu se zákonem o státní službě a zároveň i v souladu se zmíněným metodickým pokynem. K tomu žalovaný doplnil, že žalobcovo převedení nevybočuje z poměrů, které panují v Ústeckém kraji, kde agendu vkladů práv do katastru nemovitostí v současné době obstarává 19 neprávnicků a 15 právníků. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce bylo postupováno v souladu se zákonem, což ostatně při jednání soudu připustil i sám žalobce.

Soud při jednání v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl z vlastní iniciativy důkaz Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve

smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Podle stanovení systemizace zaměstnanců ze dne 29. 1. 2016, zn. KÚ-10200/2015-560-2010, mělo Katastrální pracoviště Litoměřice určeno 52 systemizovaných míst, z nichž pět bylo ve 12. platové třídě, deset v 11. platové třídě a zbývajících 37 v nižších platových třídách. Podle přehledu platů (sestava PE 106) ze dne 4. 3. 2016 bylo k tomuto datu ve 12. platové třídě zařazeno pět osob včetně žalobce, u Ing. A. J. (11. platová třída) byla uvedena poznámka N od 1. 10. 2015, následně MD a RD. Od 1. 4. 2016 byla do 12. platové třídy rozhodnutím ředitele katastrálního úřadu ze dne 5. 3. 2016, č. j. KÚ-02038/2016-560-2010, zařazena Ing. V. B., která byla tímto rozhodnutím jmenována na služební místo ředitelky Katastrálního pracoviště Litoměřice.

Podle záznamu z jednání o převedení na jiné služební místo ze dne 8. 3. 2016, podepsaného žalobcem a ředitelem katastrálního úřadu, bylo se žalobcem – tehdy ředitelem Katastrálního pracoviště Litoměřice – projednáno jeho další působení u katastrálního úřadu poté, kdy od 1. 4. 2016 bude jmenován nový ředitel Katastrálního pracoviště Litoměřice. Bylo konstatováno, že žalobci výkon funkce ředitele skončí dne 31. 3. 2016 a od 1. 4. 2016 bude žalobce zařazen jako odborný referent v oddělení právních vztahů k nemovitostem v 11. platové třídě po dobu nemoci, MD a RD Ing. A. J. Žalobce potvrdil, že byl s tímto seznámen, a požádal o posouzení vhodnosti nového místa z hlediska dosavadní praxe a vzdělání.

Přípisem ze dne 10. 3. 2016, č. j. KÚ-02222/2016-560-2010, vyrozuměl ředitel katastrálního úřadu žalobce, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, a poučil žalobce o možnosti se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Podle protokolu ze dne 11. 3. 2016, č. j. KÚ-0223/2016-560-2010, se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí (stanovení systemizace, přehled platů, lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, záznam z jednání o převedení na jiné služební místo) a na místě se k nim nevyjádřil, ani neavizoval, že tak učiní později.

Rozhodnutím ředitele katastrálního úřadu ze dne 18. 3. 2016, č. j. KÚ-02126/2016-560-2010, byl žalobce převeden na jiné služební místo a byl mu určen měsíční plat. V odůvodnění ředitel katastrálního úřadu uvedl, že žalobce se podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě dnem 1. 7. 2015 stal státním zaměstnancem na dobu neurčitou se zařazením na služebním místě představeného – ředitele Katastrálního pracoviště Litoměřice – s výkonem služby v oborech služby 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí a 36. Informační a komunikační technologie, se služebním označením odborný rada a služebním působištěm v Litoměřicích. Do výběrového řízení na obsazení uvedeného místa, vyhlášeného v souladu s § 188 odst. 6 zákona o státní službě, se žalobce nepřihlásil. Obsazením tohoto služebního místa jiným státním zaměstnancem uplynula doba, na kterou byl žalobce na uvedené služební místo ze zákona zařazen, aniž současně skončil jeho služební poměr. Proto byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě převeden na jiné služební místo. Při posuzování vhodnosti ředitel katastrálního úřadu konstatoval, že žalobce je zdravotně způsobilý, splňuje požadavek vzdělání, neboť absolvoval magisterský studijní program v oboru zeměměřického

inženýrství na Vojenské akademii Antonína Zápotockého v Brně, za dobu svého působení v rezortu získal pracovní zkušenosti při řadě činností zajišťovaných katastrálním pracovištěm a z pozice ředitele odboru – ředitele katastrálního pracoviště má ucelený přehled o činnostech, které zajišťuje oddělení právních vztahů k nemovitostem. Tyto činnosti spadají do oboru služby 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí, který žalobce kromě jiného dosud vykonával. Všechna služební místa zařazená do 12. i 11. platové třídy byla obsazena, proto byl žalobce převeden na služební místo v 11. platové třídě, na kterém je zařazena Ing. A. J., která je od 1. 10. 2015 v pracovní neschopnosti a je očekáván její odchod na mateřskou a rodičovskou dovolenou.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že vhodnost služebního místa nebyla dostatečně individuálně posouzena z hlediska jeho dosavadní praxe a vzdělání a z pohledu požadavku na vykonávané činnosti na tomto služebním místě. Posuzování vhodnosti bez podrobnějšího a konkrétního posouzení vykonávaných činností pouze s odkazem na obor služby je podle žalobce nedostatečné. Žalobce konstatoval, že rozhodování o povolení vkladu vyžaduje zvláštní pověření, které žalobce od 1. 4. 2016 mít nebude, neboť se vydává na základě úspěšného zapracování a praxe. Žalobce uvedl, že od roku 1998 vykonával funkci ředitele katastrálního pracoviště a ačkoli z titulu své funkce mohl, nikdy nepovolil žádný vklad práv do katastru nemovitostí a podílel se zejména na zeměměřických činnostech. Žalobce dále namítal, že nebyla zkoumána existence jiného vhodného služebního místa ve vztahu k místu jeho trvalého bydliště. O existenci takových míst v rámci služebního úřadu (i v dalších služebních úřadech) podle žalobce svědčí již dříve vypsání výběrová řízení. Žalobce zdůraznil, že jiná vhodná služební místa s ním nebyla projednávána a při nahlížení do spisu nebyl k dispozici podklad dokládající počet a druh volných služebních míst.

Žalovaný doplnil spis o rozhodnutí ředitele katastrálního úřadu ze dne 1. 7. 2015, č. j. KÚ-04535/2015-560-2010, o stanovení platu žalobci, o záznam ze dne 1. 7. 2015, č. j. KÚ-04907/2015-560-2010, o složení služebního slibu žalobcem, o osvědčení ze dne 2. 9. 2015, č. j. KÚ-06646/2015-560-2010, potvrzující, že žalobce úspěšně vykonal obecnou část úřednické zkoušky a zvláštní část úřednické zkoušky pro obor státní služby 36. Informační a komunikační technologie, 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí, a o diplomy o vysokoškolském vzdělání žalobce v oborech zeměměřické inženýrství a technická kybernetika. Žalovaný současně doplnil spis o rozhodnutí ředitele katastrálního úřadu ze dne 5. 3. 2016, č. j. KÚ-02038/2016-560-2010, o jmenování Ing. V. B. na služební místo ředitelky Katastrálního pracoviště Litoměřice s účinností od 1. 4. 2016 a jejím zařazení do 12. platové třídy, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2016, o diplom o vysokoškolském vzdělání Ing. A. J. (H.) v magisterském studijním programu Hospodářská politika a správa, v oboru Ekonomika veřejného sektoru, a o sdělení ředitele katastrálního úřadu, že nevydal služební předpis stanovující požadavek na zaměření vzdělání pro služební místo odborný rada v oddělení právních vztahů k nemovitostem.

Přípisem ze dne 10. 5. 2016, č. j. ČÚZK-06782-2/2016-12, žalovaný vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a poučil jej o možnosti se k nim vyjádřit. Podle protokolu ze dne 11. 5. 2016, č. j. ČÚZK-06782-3/2016-12, se žalobce s těmito podklady seznámil, nevyjádřil se k nim, ani neprojevil vůli se k nim vyjádřit dodatečně písemně. Následně žalovaný vydal dne 16. 5. 2016 žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 19. 7. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 5. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl při jednání soudu dne 8. 2. 2017, které se konalo po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou, že jednání o převedení na jiné služební místo, které se uskutečnilo dne 8. 3. 2016, bylo jen formální, když vše bylo již předem dané, předmětného jednání se ani osobně neúčastnil ředitel katastrálního úřadu, nýbrž toliko personalista Ing. P.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci převedení státního zaměstnance na jiné služební místo vydané podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, který stanoví, že „[s]tátní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku uplynutí doby, na kterou byl státní zaměstnanec zařazen na služební místo nebo jmenován na služební místo představeného na dobu určitou, aniž by současně skončil jeho služební poměr.“

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že v případě žalobce nastala zákonem o státní službě předvídaná situace vyžadující převedení žalobce na jiné služební místo, neboť žalobci podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě vznikl dnem 1. 7. 2015 služební poměr na dobu neurčitou, žalobce složil ve stanovené lhůtě služební slib, ovšem službu na služebním místě představeného mohl vykonávat nejdéle do doby, kdy bylo toto služební místo obsazeno postupem podle zákona o státní službě. Žalobce nemohl od 1. 4. 2016 vykonávat službu na dosavadním služebním místě představeného – ředitele Katastrálního pracoviště Litoměřice, neboť na toto místo byla jmenována Ing. V. B., která uspěla ve výběrovém řízení. Bylo proto povinností ředitele katastrálního úřadu převést žalobce na jiné služební místo.

Při převedení na jiné služební místo z důvodu podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě musí správní orgán zkoumat, zda je nové služební místo pro státního zaměstnance vhodné. Tato povinnost vyplývá z § 62 odst. 1 zákona o státní službě, který pro případ, že není volné žádné vhodné služební místo, počítá se zařazením státního zaměstnance mimo výkon služby. Vhodnost služebního místa lze posuzovat z mnoha různých hledisek, proto byl vydán metodický pokyn č. 1/2016, který slouží ke sjednocení správní praxe. Podle tohoto pokynu by proto měly správní orgány rozhodující o změnách služebního poměru

postupovat a odchýlení se od něj by znamenalo, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185, publ. pod č. 2397/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

V článku 55 odst. 2 metodického pokynu č. 1/2016 jsou označena tato relevantní kritéria pro účely posouzení vhodnosti služebního místa: zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, obory služby, služební úřad (stejný nebo jiný), služební působiště, resp. místo výkonu služby, zařazení do platové třídy a přístup státního zaměstnance k převedení. Předmětný metodický pokyn popisuje rovněž doporučený postup při převedení na jiné služební místo (srov. článek 54 odst. 4), podle kterého by měl správní orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, neboť to odpovídá zásadě procesní ekonomie a lze předpokládat, že bude v zásadě vždy vhodnější, aby státní zaměstnanec zůstal zařazen v témže služebním úřadu. Teprve pokud není v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo, měl by správní orgán posoudit, zda neexistuje vhodné volné služební místo v rámci jiného služebního úřadu. Z citovaného pokynu vyplývá, že primárním kritériem vhodnosti je zachování služebního působiště, teprve následně se zkoumají kritéria další.

Soud shledal, že ředitel katastrálního úřadu postupoval plně v souladu s tímto pokynem, neboť nejprve hledal vhodné volné služební místo v rámci služebního úřadu, kam byl žalobce zařazen před převedením, a to přímo v původním služebním působišti žalobce, neboť metodický pokyn č. 1/2016 výslovně uvádí, že za vhodné služební místo nelze považovat služební místo v jiném služebním působišti (v jiné obci), než je dosavadní služební působiště státního zaměstnance. Soud připomíná, že žalobce před vydáním rozhodnutí o převedení na jiné služební místo neuvedl, že by měl zájem o služební místa v jiných služebních působištích blíže ke svému trvalému bydlišti, a proto nebylo podle názoru soudu povinností ředitele katastrálního úřadu se touto otázkou zabývat a pro vyhodnocení vhodnosti nového služebního místa z hlediska služebního působiště postačilo konstatovat, že v tomto kritériu nedochází k žádné změně oproti dosavadnímu zařazení. Je přitom zcela lhostejné, že správním orgánům byla skutečnost, že žalobce již delší dobu bydlí v Rumburku, známa, neboť žalobce dojížděl do svého služebního působiště již před převedením na jiné služební místo a správním orgánům nepřísluší si domýšlet, zda toto žalobcem dobrovolně zvolené uspořádání soukromého a pracovního života žalobci vyhovuje, či nikoli.

K tomu je třeba dodat, že podle § 159 odst. 1 písm. e) zákona o státní službě se na rozhodování o změně služebního poměru (včetně převedení na jiné služební místo) vztahují ustanovení o řízení ve věcech služby, přičemž podle § 160 téhož zákona, „*[n]estanoví-li zákon jinak, v řízení ve věcech služby se postupuje podle správního řádu.*“ Podle § 82 odst. 4 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), „*[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“ Jak již bylo zmíněno, žalobce neuplatnil svůj zájem o služební působiště v blízkosti svého trvalého bydliště před vydáním rozhodnutí o převedení, nýbrž až v odvolání proti tomuto rozhodnutí. Za situace, kdy žalobci nic nebránilo ředitele katastrálního úřadu se svým zájmem o služební místo v jiných

služebních působištích seznámit dříve, např. při projednávání převedení nebo ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, vyhodnotil jej soud jako novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, ke které nebyl žalovaný povinen přihlížet. Skutečnost, že žalovaný na příslušnou námitku reagoval naprosto logickou a přiléhavou argumentací o nedostatečné procesní aktivitě žalobce před vydáním rozhodnutí o převedení, ačkoli k ní neměl přihlížet, nepředstavuje podle názoru soudu vadu, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Podobně také v odvolání uvedené tvrzení, že se žalobcem nebyla projednána jiná vhodná volná služební místa a při nahlížení do spisu nebyl k dispozici podklad dokládající počet a druh volných služebních míst, považuje soud za novou skutečnost, kterou mohl žalobce uplatnit již před vydáním rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, a to např. při projednávání převedení s ředitelem katastrálního úřadu nebo v reakci na uskutečněné nahlížení do správního spisu. To však žalobce neučinil, proto ani k těmto tvrzením žalobce nemusel žalovaný přihlížet. Pokud se k nim přesto vyjádřil a vysvětlil, že při absenci informací o zájmu žalobce o služební místa v jiných služebních působištích, hledal vhodná volná služební místa jen v rámci Katastrálního pracoviště Litoměřice, kde žalobce dlouhodobě působil, neshledává soud ani v tomto postupu vadu vyvolávající nezákonnost. Požadavek na případné zkrácení pracovní doby žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil vůbec, proto nebylo povinností správních orgánů se jím zabývat.

V této souvislosti soud poznamenává, že si správní orgány opatřily dostatek podkladů pro řádné vyhodnocení splnění jednotlivých kritérií vhodnosti služebního místa. Shromažďování dalších podkladů by podle názoru soudu bylo nadbytečné a vedlo by jen ke zbytečnému prodlužování správního řízení. Žalobce navíc žádné důkazní návrhy nebo požadavky na doplnění podkladů pro rozhodnutí o převedení na jiné služební místo před jeho vydáním neuplatnil a k později navrženým důkazům nemusel žalovaný podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet, přesto však vysvětlil, proč je shledal nadbytečnými.

Možnosti ředitele katastrálního úřadu, pokud jde o vhodná volná služební místa, byly podstatně omezeny právě tím, že žalobce neprojevil svou ochotu či zájem o služební místa v jiném než dosavadním služebním působišti. Dalším limitujícím faktorem bylo zařazení služebního místa do platové třídy. Podle zákona o státní službě sice podmínkou převedení na jiné služební místo není zařazení do stejné platové třídy, nicméně podle metodického pokynu č. 1/2016 by státní zaměstnanec měl být přednostně převeden na volné služební místo ve stejné platové třídě a ve stejném oboru služby. Vzhledem k tomu, že na daném služebním působišti nebylo volné žádné služební místo ve 12. platové třídě, bylo povinností ředitele katastrálního úřadu přednostně převést žalobce na služební místo v 11. platové třídě vyhovující také ostatním kritériím vhodnosti. Je třeba připomenout, že žalobce nikterak nerozporoval skutečnost, že v rámci daného služebního působiště bylo volné pouze jediné místo v 11. platové třídě jako zástup za Ing. A. J., když v žalobě výslovně zmínil, že výběrové řízení na obdobné služební zařazení bylo vypsáno až následně. Zde soud připomíná, že žalobce musel mít z pozice končícího ředitele Katastrálního pracoviště Litoměřice dostatek informací o volných služebních místech v rámci tohoto pracoviště. Rozhodně mu tedy nic nebránilo v tom, aby před vydáním rozhodnutí o převedení požádal o prověření dalších možných služebních míst, případně aby upozornil na konkrétní služební místo, které by sám považoval za vhodné. To však žalobce neučinil a zůstal zcela pasivním,

proto nyní podle názoru soudu nemůže správním orgánům přičítat k tíži, že zkoumaly vhodnost toliko jednoho konkrétního služebního místa, které se jim s ohledem na zachování místa výkonu služby a zařazení do platové třídy co nejbližší té dosavadní jevílo být nejvhodnějším. Skutečnost, že žalobce subjektivně vnímal své nové služební místo jako nikoli vhodné, přitom nehraje roli, neboť žalobce si své výhrady ponechal pro sebe a před vydáním rozhodnutí o převedení požádal toliko o posouzení vhodnosti nového místa z hlediska dosavadní praxe a vzdělání, aniž tento požadavek jakkoli konkretizoval v tom směru, proč dané služební místo shledává nevhodným.

Vzhledem k včas neprojevenému zájmu o služební místa na jiných služebních působištích je podle názoru soudu irelevantní námitka žalobce, že nebyla posuzována potřeba zařazení v rámci celého úřadu, nebylo zkoumáno, zda existují jiná vhodná služební místa v rámci celého služebního úřadu, a nebyl vyhotoven seznam takových míst. Ředitel katastrálního úřadu byl totiž vázán postupem uvedeným v metodickém pokynu č. 1/2016 a musel nejprve hledat vhodná volná služební místa v dosavadním služebním působišti žalobce, přičemž teprve v případě neúspěchu (nebo v případě výslovného zájmu žalobce, který však před rozhodnutím o převedení zůstal neprojeven) mohl rozšířit své hledání na celý služební úřad.

Správní orgány se zabývaly také dalšími výše vyjmenovanými kritérii a dospěly k závěru, že nové služební místo v rámci daného služebního úřadu a působiště je pro žalobce vhodné z hlediska jeho zdravotní způsobilosti, z hlediska požadovaného vzdělání a kvalifikace, z hlediska jeho schopností a dosavadních zkušeností i z hlediska oboru služby. Na tomto místě považuje soud za nezbytné zdůraznit, že ředitel katastrálního úřadu mohl při hodnocení jednotlivých kritérií zohlednit pouze ty skutečnosti, které mu byly známy. Nemohl proto vzít v potaz nevyslovená přání žalobce, který s výjimkou požadavku na posouzení vhodnosti nového místa z hlediska dosavadní praxe a vzdělání neuplatnil před vydáním rozhodnutí o převedení na jiné služební místo žádné námitky, připomínky, přání či požadavky a zůstal v tomto ohledu zcela pasivní, ačkoli z titulu svého tehdejšího zařazení jako ředitel katastrálního pracoviště musel mít dostatek informací o chodu tohoto pracoviště a o možnostech svého budoucího služebního zařazení v dosavadním působišti.

Pokud jde o kritérium vzdělání a kvalifikace, zákon o státní službě stanovuje v příloze č. 1 pro dané služební místo v 11. platové třídě pouze požadavek na vysokoškolské vzdělání v bakalářském nebo magisterském studijním programu bez upřesnění konkrétního zaměření tohoto vzdělání. Ve správním řízení bylo zjištěno, že v rámci daného služebního úřadu neexistuje žádný předpis, který by blíže specifikoval zaměření potřebného vzdělání. Žalobce má vysokoškolské magisterské vzdělání, tudíž podmínky pro zařazení do 11. platové třídy splňuje a dané služební místo je pro něj z pohledu dosaženého stupně vzdělání vhodné. Soud dále připomíná, že žalobce úspěšně složil obecnou část úřednické zkoušky i zvláštní část úřednické zkoušky pro obor státní služby 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí, přičemž pod tento obor spadá i služební místo, na které byl žalobce převeden.

Se žalobcem lze souhlasit v tom, že by bylo žádoucí, aby o povolování vkladů práv do katastru nemovitostí rozhodovaly osoby s právníkým vzděláním, nicméně tento požadavek ze žádného právního ani služebního předpisu nevyplývá. Nedostatek právního vzdělání žalobce proto nemůže být překážkou jeho převedení na dané služební místo a nemůže vést ani

k vyhodnocení tohoto služebního místa jako nevhodného. Soud podotýká, že ani Ing. A. J., kterou žalobce na daném služebním místě po dobu její nepřítomnosti nahradil, nemá právnické vzdělání, ani vzdělání zaměřené na veřejnou správu, jak mylně tvrdí žalobce, nýbrž vzdělání ekonomického směru se specializací na ekonomiku veřejného sektoru. Ani z porovnání zaměření vzdělání žalobce a Ing. A. J. proto nelze učinit závěr, že by předmětné služební místo bylo pro žalobce nevhodné. Zcela bez významu pro projednávanou věc pak zůstává tvrzení žalobce, že Ing. A. J. nevykonávala a nesměla vykonávat žádné zeměměřické činnosti.

Skutečnost, že žalobce činnosti spojené s povolováním vkladů práv do katastru nemovitostí nikdy nevykonával, rovněž nemůže být překážkou pro jeho převedení na služební místo odborného rady v oddělení právních vztahů k nemovitostem, neboť žalobce podobně jako jakýkoli nový pracovník dostane po převedení prostor pro zapracování se na novou činnost. Správní orgány v tomto směru správně poukázaly na to, že žalobce v minulosti delší dobu působil v pozici ředitele Katastrálního pracoviště Litoměřice, tudíž má přinejmenším obecné povědomí o předmětné činnosti. Otázka doby trvání zapracování a míry jeho úspěšnosti podle názoru soudu není relevantní, neboť ani jednu z těchto skutečností nelze předvídat ani u nových státních zaměstnanců a žalobce ostatně ani netvrdil, že by činnosti na novém služebním místě nezvládl. Žalobce navíc sám přiznal, že jako ředitel katastrálního pracoviště byl oprávněn o povolování vkladů práv do katastru nemovitostí rozhodovat (byť tak v praxi nečinil), tudíž se nyní zdá být přinejmenším zvláštní, že se výkonu této činnosti tolik brání. S přihlédnutím k pracovním zkušenostem žalobce včetně úspěšně složené úřednické zkoušky považuje soud námitky žalobce zpochybňující jeho kvalifikaci pro výkon činností na novém služebním místě za nedůvodné a účelově motivované snahou vyhnout se práci, kterou žalobce vykonávat nechce, ačkoli pro ni má potřebné předpoklady.

Namítá-li žalobce, že některé činnosti v rámci služebního úřadu může vykonávat jen osoba se zeměměřickým vzděláním, soud konstatuje, že pro služební místo, na které byl žalobce převeden, není nikde stanovena podmínka odborného zaměření vzdělání a vyžaduje se pouze dosažení určitého stupně vzdělání bez ohledu na obor. Tím se služební místo odborného rady v oddělení právních vztahů k nemovitostem odlišuje od žalobcem opakovaně zmiňovaných služebních míst, na kterých jsou vykonávány zeměměřické činnosti. Podle § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 200/1994 Sb. o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů, jsou zeměměřické činnosti oprávněny vykonávat pouze odborně způsobilé osoby, přičemž za odborně způsobilou osobu k výkonu zeměměřických činností se považuje fyzická osoba s ukončeným středoškolským nebo vysokoškolským vzděláním zeměměřického směru. Žádná podobná podmínka však nebyla stanovena pro výkon činností při povolování vkladů práv do katastru nemovitostí, tudíž požadavky na tyto odlišné typy činností nelze srovnávat.

K námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat popisem skutečně vykonávaných činností na daném služebním místě, pracovní náplní a výkazy činností Ing. A. J. ve srovnání s popisem skutečně vykonávaných činností, pracovní náplní a výkazy činností žalobce, soud uvádí, že v situaci, kdy k činnostem vykonávaným na služebním místě, na které byl žalobce převeden, není vyžadována žádná zvláštní odbornost a žalobce byl již v minulosti oprávněn tyto činnosti vykonávat a má pro to potřebnou kvalifikaci včetně úřednické zkoušky v oboru služby 70. Zeměměřictví a katastr nemovitostí,

by bylo zkoumání popisu konkrétních činností, pracovních náplní a srovnávání výkazů nadbytečné. Stejně tak by bylo nadbytečné posuzovat kritéria a výsledky výběrového řízení na obsazení srovnatelného služebního místa a porovnávat je se situací žalobce, který všechny potřebné předpoklady pro výkon činností v novém služebním místě splňuje. Správní orgány naprosto správně upozornily na skutečnost, že ani nový státní zaměstnanec nemá v době nástupu zvláštní pověření pro rozhodování o povolení vkladu a získává je teprve později po zapracování, tudíž absence tohoto pověření není překážkou převedení žalobce na dané služební místo ani důvodem nevhodnosti tohoto převedení.

Pokud žalobce upozorňuje na výběrová řízení v rámci služebního úřadu, soud podotýká, že žalobci nic nebránilo v tom, aby se do některého z těchto výběrových řízení přihlásil, neboť jako státní zaměstnanec tak podle § 24 odst. 2 zákona o státní službě učinit mohl. Domnívá-li se však žalobce, že měl v rámci převedení na jiné služební místo získat z jeho pohledu lepší služební místo bez výběrového řízení, soud s tímto náhledem nesouhlasí. Vzhledem k tomu, že žalobce neprojevil svůj zájem o služební místa v jiných působištích, mohl získat služební místo jen v rámci Katastrálního pracoviště Litoměřice, kde bylo volné pouze místo v oddělení právních vztahů k nemovitostem na dobu trvání nepřítomnosti Ing. A. J. Skutečnost, že žádné jiné služební místo v 11. a 12. platové třídě nebylo na Katastrálním pracovišti Litoměřice volné, žalobce nezpochybnil. Nemůže proto důvodně namítat ani to, že se jedná o zařazení dočasné, když ani netvrdil, že by v daném okamžiku bylo v rámci daného služebního působiště jiné zařazení možné. Dočasné zařazení přitom neznamená pracovní likvidaci žalobce, neboť s jeho skončením nekončí žalobcův služební poměr a žalobci nic nebránilo v tom, aby udržoval a rozvíjel své odborné znalosti v oblasti zeměměřičství a případně již v průběhu tohoto dočasného zařazení hledal jiná služební místa, účastnil se výběrových řízení, nebo aby při projednávání následného převedení na jiné služební místo z důvodu návratu Ing. A. J. lépe formuloval své požadavky a náležitě spolupracoval s příslušným správním orgánem. Skutečnost, že žalobce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dobrovolně ukončil svůj služební poměr, zůstává zcela bez významu, neboť soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 16. 5. 2016.

K námitce žalobce, že ze záznamu z jednání o převedení na jiné služební místo vyplývá, že pozice byla předem dána, soud konstatuje, že i kdyby tomu tak bylo, žalobce nebyl nijak omezen v tom, aby při projednávání převedení vznesl své námitky a požadavky, což také – byť jen ve velmi omezeném rozsahu – učinil (posouzení vhodnosti nového místa z hlediska dosavadní praxe a vzdělání). Nic jiného žalobce před vydáním rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nepožadoval, nevyužil ani možnosti vyjádřit se k podkladům tohoto rozhodnutí, tudíž argument žalovaného, že žalobce nebyl dostatečně aktivní, je zcela namístě. Soud k tomu dodává, že žalobce se sám svým spíše pasivním přístupem připravil o možnost, aby byla zkoumána i jiná vhodná služební místa na jiných služebních působištích, což nyní zcela neoprávněně přičítá k tíži správním orgánům. Soud považuje za pochopitelné, že celá záležitost byla provázena určitým chvatem, neboť rozhodnutí o převedení bylo třeba vydat do 31. 3. 2016, kdy končilo zařazení žalobce na služebním místě ředitele katastrálního pracoviště. Správní orgány nicméně plně respektovaly veškerá práva žalobce a skutečnost, že se je žalobce rozhodl nevyužít, jim nelze vyčítat a ani ji omlouvat přípravou předání pracovní pozice nebo snahou nezdržovat proces.

Námitkou, že napadené rozhodnutí vyznívá jako návod na porušování platných interních předpisů, se soud nemohl zabývat, neboť žalobce ji nikterak blíže nespecifikoval.

Žalobce navrhl dokazování popisem pracovních činností, kde se předpokládá výkon zeměměřických činností, přehledem vypsanych výběrových řízení a volných služebních míst na Katastrálním úřadu pro Ústecký kraj, systemizací služebních a neslužebních míst, kde je zeměměřické vzdělání výchozím požadavkem, výhodou nebo převažující náplní, výsledkem účastníků, personalisty Ing. P., své kolegyně Mgr. B., dále členů výběrové komise a odpovědných pracovníků s právním zaměřením. Všechny tyto důkazy soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Jejich případné provedení totiž nemůže nic změnit na závěru o vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce převeden.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobcem tvrzené nedostatky a naopak zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a vhodnost služebního místa byla posouzena dostatečně a objektivně. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová